

GALAKTIKA

434. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

IAN
WATSON

VARGA
CSABA BÉLA

+

KOŁODZIEJCZAK // FEDINA
// PECINOVSKÝ // LOVAS
// BÉCQUER

RÉMISZTÓ HAJNALI FÉNY

EGY ŰRSÉTA VESZÉLYEI

JUHOK ÉS NAPELEMEK

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
CSAK
2490 Ft
HAVONTA

ÁRA: 2990 FT // 8 €

MOSTANTÓL ÁRKÖTÖTTség NÉLKÜL!

A CIGÁNYOK MÍTOSZÁT FELDOLGOZÓ
TÖRTÉNET A BOLDOGSÁG UTÁNI ÖRÖKÖS
VÁGYAKOZÁSRÓL, A SZERELEM RŐL
ÉS A CSALÁDI KÖTELEKEKRŐL, MELYBEN
KÖNNYEK KEVEREDNEK A NEVETÉSSSEL.

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

A PUHA FEDELŰ ARANYKOR VÉGE

KONIKUS formátumnak mond búcsút az amerikai könyvkiadás: a boltok polcairól lassan végleg eltűnnek a „mass-market paperback”-ek, melyek a 30-as évek második felében indultak hódító útjukra, forradalmasítva a vásárlási és olvasási szokásokat. A kényelmesen hordozható és olcsó zsebkönyv forma különösen a zsánerirodalom fogyasztói körében vált népszerűvé, egymás után indultak a végtelenített western-, krimi- és SF-sorozatok.

Az egyik első mass-market bestseller James Hilton regénye, *A Kék Hold völgye* volt, de ebben a formátumban lett keresett tömegcikk a filmek novellizációja is. Ilyen „filléres” könyvek indították be a 70-es évek nagy horrorforradalmát, Stephen Kinggel és kortársaival. A gyorsan olvasható művek kora volt ez, megszületett a „reptéri regények” fogalma, a boltok elválaszthatatlan részévé váltak a színes, hatásvadász borítókkal teli forgóállványok.

Itthon nem létezett ennyire egységes formátum, inkább egyes kiadók próbálkoztak zsebkönyv-projektekkel, legyen szó az Olcsó Könyvtár sorozatokról vagy, hogy hazabeszéljek, a kis alakú Kozmosz Fantasztikus Könyvek szériáról, ami 1969-től 1980-ig olvasók tízezreit nyerte meg az igényes fantasztikum számára.

Az első szöveget a mass-market paperback koporsójába a rohamosan vastagodó epikus fantasy-ciklusok térhódítása verhetette be, a kötéstechnika praktikussági határait feszegető 1000 oldalas terjedelmekkel.

A formátum válsága az ezredfordulót követően mélyült el: egyre csökkentek az eladások, és mind több kiadó tért át a gazdaságosabb, nagyobb méretű „trade paperback”-ekre. És most itt a vég. Amerikai könyves berkekben a szinte teljes kivezetésről beszélnek. Érzékeny búcsút veszünk tehát, de az angolul olvasó SF-barátok polcai megőrzik az Ace, a DAW, a Pocket és a többi kiadó kézre álló kincseit.

Németh Attila
irodalmi szerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(kovacs.tucsi.mihaly@gmail.com)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna,
Nágel Tünde**

Kommunikáció: **Valentin Réka**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Irodavezető: **Rövidné Szép Mónika**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50 // 06-70/948-48-02**

Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Nyomdai kivitelezés: Érdi Rózsa Nyomda

Felelős vezető: **Juhász László**

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **29 880 Ft (2490 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **53 880 Ft/év (4490 Ft/hó)**

Partnereinknél a digitális Galaktika **2990 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **Erste Bank**

11600006-00000002-03092158 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft., 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a *Pannonia*

Könyvesboltban: www.pannonia.ca // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

Támogatja
a Magyar Kultúraért
Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 Tomasz Kołodziejczak:** Rendellenesség az égen (befejező rész)
- 24 Varga Csaba Béla:** Győzelmi ünnepség
- 31 Ian Watson:** Elvesztett testek
- 48 Fedina Lídia:** Átkozottul egyszerű
- 60 Josef Pecinovský:** Dobom a lasszót, barátom
- 80 Lovas Lajos:** Macskák
- 106 Gustavo Adolfo Bécquer:** Miserere

20

27

41

56

59

CIKKEK

- 20 Fókusz
- 27 Zöld jövő
- 28 Zene
- 41 Zöld jövő
- 42 Gondolatátvitel
- 56 Obszervatórium
- 59 Film
- 78 Színház
- 98 Képregény

GALAKTIKA XL

- 115 Garrett P. Serviss:** Hogyan hódította meg Edison a Marsot (első rész)
- 200 Zsoldos Endre:** Garrett P. Serviss

T. J. KLUNE HIÁNYPÓTLÓ AKCIÓ!

MÉG NEM
OLVASTAD MINDET?

Válassz 2-t
T. J. Klune
könyveiből
**most csak
8000 Ft-ért!**

www.galaktikabolt.hu

Az akció időtartama: május 8–25., a készlet erejéig.

NAPELEMES TAKARÓ

Egy glasgow-i lány bebizonyítja, a kor nem akadálya, hogy valamit elérjünk. A 13 éves Rebecca Young egy hátizsákba rejthető napelemes, fűthető takarót tervezett, hogy segítsen a hajléktalan embereknek túlélni a fagyos éjszakákat.

11 éves korában Rebeccát megihlette a zord glasgow-i tél, ahol a hőmérséklet nulla fok alá süllyedhet, és az utcán alvók veszélyben lehetnek. Tervezett egy hátizsákot, amely

fűtött takaróvá bontható ki, napelemekkel működtethető, nappal az akkumulátort tölti, éjszaka pedig egy automatikus termosztáton keresztül biztosítja a meleget.

A tervvel benevezett az Egyesült Királyság Nemzeti Mérnöki Akadémiájának versenyére, amelyen 70 000 pályamű közül megszerezte az ezüstérmet. Emellett elnyerte a Dicséret-érmet, empátiája és mérnöki szakértelme okán.

A Thales UK globális mérnöki cég vállalta, hogy Rebecca ötletét működő prototípusá alakítja. Finomították az alapanyagokon, biztosították a vízállóságot és a tűzállóságot, valamint rézhuzalból készült fűtőelemeket fejlesztettek ki.

2025 júniusában a Thales 30 napenergiával fűtött hátizsák-takarót adományozott glasgow-i hajléktalanokat segítő jótékonyági szervezeteknek.

7.

Krrt ezredes-admirálisnak megvoltak a maga szokásai, és kevés dolog tudta megakadályozni azok gyakorlásában. Az ő társadalmi státusza mellett nem várták el tőle, hogy visszafogott legyen cselekedeteiben és szavaiban, mások által durvának tartott viselkedése a hierarchiában elért szintjéről árulkodott, amely sokkal magasabb volt, mint a rangja vagy a származása indokolta volna.

Most például egy nagyon fontos megbeszélésen halkán dúdolt egy dalt, és időnként ritmust doboltatott a lábával. Ez Wqqtát zavarba ejtette, mert ahelyett, hogy a saját szavaira koncentrált volna, a fiatal egyed megpróbálta kitalálni, az expedíció vezetője mit dúdol. Valóban, ahogy a tiszteletre méltó negyedpróféta Anmedo szokta mondani: „A quuyrta elméje olyan, mint egy vékony kötélre kötött kusza csomó: kicsi, de tele rejtéllyel.”

Krrt a köszönésen kívül még nem mondott semmit. A két vendégtől a ragyogó íróasztal-felület választotta el. Féloldalasan elfordulva, hogy egészséges szemével láthassa őket, látszólag szétszórta, de kétségkívül figyelmesen követte a beszélgetést.

Wqqa kérésére, a hierarchiának és az eljárásnak megfelelően, JerQlo találkozót kért az ezredes-admirálistól. Leült a fotelbe, míg unokaöccse-unokája mögötte állt, kissé behajlított lábakkal, a szakállcsápjait simán leeresztve. Nem engedhette meg magának, hogy könnyelmű legyen, mert tudta, hogy amikor feletteseivel vagy a Testvériség tiszteletre méltó tagjaival tárgyal, ügyelnie kell a viselkedésére. Ezért mindketten színjátékot rendeztek Krrt előtt, eljátszva az előző este kettesben folytatott beszélgetésüket, amelyben érzelmekkel teli, családon kívüliek számára érthetetlen mesemondákat idéztek fel.

A KONKONOK FÉL
MEGAHYNARRAL EZELŐTT
ÉSZLELTÉK A RENDELLE-
NESSÉGET, ÉS GYORSAN,
TAPINTATLAN FAJUKRA
JELLEMZŐ MÓDON,
ELTERJESZTETTÉK FEL-
FEDEZÉSÜK HÍRÉT AZ
EGÉSZ LAKOTT ŪRZEN.

TOMASZ KOŁODZIEJCZAK

RENDELLENESSEG

AZ ÉGEN (BEFEJEZŐ RÉSZ)

Most nyugodtan, idegesség nélkül össze-
foglalták és előadták saját érveiket. Ez érté-
kes időt takarított meg a parancsnoknak, to-
vábbá egyszerűen udvariassági gesztus volt.
Egy megfelelő pillanatban az ezredes majd
megszólal, és döntést hoz.

– Szeretnék elrepülni a szingularitásba.
Egyedül, hogy senki élete ne kerüljön veszélybe.

– Ez akár veszélyes lehet. Nem értjük, mit
történik ott.

– Éppen ennek szeretnék utánajárni. Ren-
delkezem pilótaengedéllyel, és elegendő tu-
dományos ismerettel is.

– Nem ismerjük ezen hely fizikáját, nem
tudjuk, milyen erők hatnak a kettős csil-
lagrendszer közelében. Lehet, hogy hajóink
szétesnek az űrben. Először felderítő minta-
vevőket küldünk ki.

– Az automatikus szondák nem képesek
reagálni az előre nem látható körülmények-

re, és túl messze vannak ahhoz, hogy folya-
matosan távirányíthassuk őket.

– Nem szeretnénk feleslegesen kockáztat-
ni az expedíció tagjainak életét.

Wqqa úgy döntött, hogy a legerősebb ér-
vét is beveti.

– Az elvesztésem nem lesz túl jelentős kár
az expedíció számára. Tudom, hogy az édes-
apám-fivérem és a vele szembeni vállalásaid
miatt vagyok itt.

Erőteljes és logikus érv volt. JerQlo is-
merte az igazságot, de az elmúlt néhány
évben hagyta, hogy rokonának emlékét
meggyalázzák. Családi adóssága volt, és
azzal, hogy magával vitte a fiatal egyedet
az expedícióba, részben törlesztette azt. Ez
lehetőséget adott Wqqtának, hogy a legki-
válóbb szakértővel lépjen kapcsolatba,
hogy az úttörő expedíció szerepeljen az
önéletrajzában, és elindítsa azt a karriert, ↩

amelynek korábban a családi háttér útjában állt.

– Gondoskodnunk kell az expedíció minden tagjáról, és te a vérem vagy. Muszáj rólad gondoskodni.

Wqqa hirtelen úgy érezte, hogy elveszíti az önuralmát, és olyan érvek jutottak eszébe, amelyeket az előző beszélgetés során nem hozott fel.

– Ahogyan anyámról is gondoskodtál?

Krrt ezredes-admirális abbahagyta az éneklést. Ez a kérdés határozottan nem illett bele abba a beszélgetésmenetbe, amire ő számított. JerQlo nem válaszolt azonnal.

– Nem tehettem semmit. Államtitok volt. Azt hiszem, érted, ifjú már férfi. – JerQlo tudatosan használta azt a formát, ahogyan a fiatalabb családtagokat megszólították a hivatalos ünnepeken. Nem volt lenéző, de emlékeztette őt a beszélgetőpartneri státuszára és helyére a hierarchiában. Elegáns és pontos ütés volt. Wqqa megértette a leckét.

– Vissza kell állítanom édesapám-fívéréim becsületét! Hogy visszaállítsam családi vonalamban méltóságát. Amikor górcső alá vesszük ezt a helyet, és bejelentjük felfedezésünket a világnak, amikor megerősítjük, hogy igaza volt...

– Nem fogjuk megerősíteni! – szólalt meg hirtelen az ezredes-admirális. Világosan érezte, hogy mindent hallott, amit kellett, és nincs több vesztegetni való ideje. – Ezt meg kell értened, Tűz-Wqqa!

Felállt a székéből, lábai a hatalmi üzemmód rövid ritmusában csoszogtak.

– Hallgass a mentorodra! Apádnak igaza volt, és megértjük, hogy azt szeretnéd, tisztazzák a nevért. De nem adhatjuk vissza neked. Az itt megszerzett új tudás megváltoztatja a kozmoszról alkotott képünket. Új lehetőségeket tár fel. Lehetővé teheti új típusú fegyverek létrehozását, javíthatja a

csillagközi közlekedést, és gyorsabb gyarmatosítást is biztosíthat. Ez előnyt jelent számunkra más fajokkal szemben. Lehetővé teszi, hogy jobban felkészüljünk arra, amit az univerzum, melyben a rendellenességek léteznek, tartogat nekünk. Ezért felfedezésünk titokban marad. Készen állunk arra, hogy támogassuk karrieredet és megerősítsük családi vonaladat. Visszanyered majd azt, amit apád tette miatt elvesztettél. De a titkosítás addig fennmarad, amíg a Tiszteleltre Méltó Tanács másként nem dönt. Érted, ifjú már férfi?

Krrt szavai azonban lenézőn hangzottak.

JerQlo is megértette ezt, ezért gyorsan hozzátette:

– Ráadásul nem tudjuk biztosan, hogy ez a baleset új fizikai jelenség, vagy szándékos cselekmény eredménye volt-e. Talán külső támadás, az űr ezen tartományában élő lények részéről. Talán belső szabotázs. Akár árulás. Értsd meg, unokám-unokaöcsém, amíg mindezt nem tisztáztuk, nem mehatsz oda. Sem te, sem más. Együtt fogjuk feltárni ezt az új jelenséget, bekerülsz egy kulcsfontosságú csapatba, és megkapod a pozíciót, amit megérdemelsz. De nem szabad odamenned. És hallgatnod kell Asuyqnról. Tudom, hogy ez kemény ár, de a saját érdekedben, a családod és az egész Testvériség érdekében bele kell egyezned.

Krrt újra fütyörészni kezdett. JerQlo felállt a székéből, és két lépést tett a fiatal egyed felé, szeme szinte fehérré vált, ami kérésnek vagy akár parancsnak is értelmezhető volt.

Szólni azonban nem szólt többet, így Wqqa nem tudta teljesen megfejteni az érzelmeit. A döntést egyedül kellett meghoznia.

–Köszönöm, hogy meghallgatta kérésemet, Krrt ezredes-admirális. Köszönöm, hogy beszélgettél velem, nagybátyám-nagyapám. Nagy megtiszteltetés számomra, hogy

ilyen nehéz pillanatokban ennyi időt szántál rám az expedíció során. Tiszteletben tartom ezt a döntést.

–Ezt várjuk el a legénység tagjaitól – válaszolta a parancsnok. – Most pedig folytassátok a munkátokat, sok dolgunk van!

8.

Mozdulatlanul feküdt a kabinjában lévő ágyon, és megpróbált megnyugodni, hogy elállítsa a reflexszerű bőrváladékozást. Ha valaki úgy döntött volna, hogy meglátogatta – nagybátyja-nagyapja, parancsnoka vagy egy másik hím –, akkor rájön, hogy valami nyugtalanító történik Wqqtával.

Így hát a szűrőket maximális üzemmódban állította, dezodort használt, és átadta magát az elmélkedésnek és az emlékeknek.

Kis-Szépségről, akinek a felszállás előtt nem mondta el azt, amit minden rendes hímnek be kell vallani, mielőtt egy ilyen veszélyes küldetésre indul. Hogy őt akarja, és hogy várjon rá. Vagy azt, hogy szakítsanak, s így Wqqtát ki tudja törölni a gondolataiból és az életterveiből.

Édesanyjáról-nővéréről, aki szomorúságban és magányban halt meg, nem tudva, hogy özvegy volt-e, vagy csak egy olyan nőstény, akit elhagyott a férje, mert más kötelességeket tartott fontosabbnak.

Nagybátyjáról-nagyapjáról, aki minden befolyását latba vetette, hogy karrierlehetőséget biztosítson egy jogtalanul meggyalázott családtagjának, és aki majd viseli a következményeket, ha ő, Wqqtá, végrehajtja a tervét.

Aztán gondolatai elkalandoztak a gyerekkorához, azokhoz a boldog és gondtalan napokhoz, amikor szüleivel együtt részt vett a Tűz Testvériség nagy összejövetelein, melyeket általában a bolygó egzotikus, de vonzó zugaiban, vadrezervátumokban,

hegyoldalakon, víz alatti élőhelyeken tartottak. Vallási szertartásokat végeztek, szórakoztak, számos vetélkedőt rendeztek, és túrákat szerveztek a környéken. Ott szinte minden tetszett neki – új quuyrták megismerése, a nagynéniktől kapott ajándékok, az első szexuális ismeretek tanítása tapasztalt idősebbek irányításával. Csak az ősök esti litániái untatták, a nevek és tisztségek monoton felsorolása, amely több mint száz generációra nyúlt vissza, a kozmosz és az elektromosság előtti időkig. Ilyenkor elbóbiskolt, annak ellenére, hogy az édesanyja általában előtte magas energiatartalmú ételeket adott neki, és amikor gyermekből serdülővé vált, még stimulánsokat is szedhetett. Semmi sem használt; általában letargiába esett valahol Maanar, a golyóscsapagy feltalálója, és Hiirlej között, aki elhagyta a Testvériséget, hogy templomi szolgálatba lépjen. Most már megbánta. Gyerekként a családod távoli múltja unalmas történelemkönyvi leckének tűnik. Amikor még megvan a lehetőséged idősebb emberektől kérdezni életük részleteiről és valóságáról, első kézből hallani azokról az énekesekről, táncosokról és sportolókról, akik lenyűgözték őket, de nem teszed meg, mert csak a saját jövődről elmélkedsz. Hogyan fejezd be a sulit, hogyan szerezz egy kis zsozsót, hogyan vegyél rá egy vonzó nőstényt, hogy szexeljen veled.

Közben az öregek fakó bőrrel és napszitta arccsápjaikkal egymás után halnak meg. Tehát amikor valóban elkezd érdekelni a családod múltja, csak a krónikákhoz és feljegyzésekhez, a lakásokat díszítő freskókhöz és a testvéri összejöveteleken elhangzó litániákhoz nyúlhatsz – de már nem hallasz élő szót, nem látsz csillogó tekintetet, eredeti lábdobogást.

Nos, ez így volt, így van, és valószínűleg így is lesz.

Aztán elaludt egy hatalmas, sötét térről álmodva, amelyet aranykorallok vonalai szöttek át; úgy lebegett ebben az univerzumban, mintha valami kozmikus óriás lenne, lassan, eónok után eónokig, fénygigahynarok után újabb gigahynarokig. Egy szabályos, rendezett, logikus univerzum kristályszerkezettel – hogyan is lehetne másképp, függetlenül attól, hogy spontánul keletkezett-e, ahogyan azt a tudomány állítja, vagy pedig a Közelszülöttek teremtették, ahogyan ezt a quuyrták szent könyvei állítják.

Az egyszerűség gyönyörű, a rend hatékony, a törvények egyetemesek, ahogy az *Átjárhatóság Könyve* mondja.

Amikor felébredt, úgy érezte, hogy a lepedőt érzelmek tárháza itatta át, melyek közül a bizonytalanság volt legérezhetőbb.

9.

Egyszerű választás előtt állt.

Megbecsülésről volt szó. A quuyrta civilizáció legfontosabb értékéről. A megbecsülés megőrzésén birodalmak felemelkedése és bukása múlt már. Nevében rendkívüli hősi cselekedeteket hajtottak végre, továbbá tizenhét hatalmas filozófiát dolgoztak ki, amely az árulást magyarázta.

A fivéreket-fiakat megölték, a megbecsületlen nőstényeket pedig férjhez adták. Sok nemzedéken át az ősök adósságait visszafizették, és a megbízhatatlan adósok távoli leszármazottjainak szeméit kiégették. Szent, de anyagi szempontból értéktelen tárgyakat vásároltattak, és egész vagyonokat osztottak szét egy ősi ajándékozási szertartás keretében.

A megbecsülés megőrzése érdekében kitörő konfliktusokról, az egymásnak ellentmondó etikai rendszerekből eredő tragédiákról, az ezt az értéket elvető degeneráltak által tönkretett életéről szóló egyszerű

átdolgozásokat énekeltek és táncoltak, hatalmas államterületeket lefedő, színes mezőszőnyegeket telepítettek, és éveken át tartó életjátékokat szerveztek.

Tehát választott.

Megvárta az éjszakai őrseget. Annak ellenére, hogy a szuperugrón három munkaműszak volt érvényben, és a fedélzeti szolgálatok, étkezdék és laboratóriumok megszakítás nélkül üzemeltek, az egyik műszakot mindig is éjszakai őrseget hívták, amely alatt az űrhajó bizonyos egységeit leállították, több szolgáltatnak pihenőt engedélyeztek, és a túlterhelt rendszereket újraindították. Elméletileg a hajó éjszakai óráiban kevesebb quuyrtának lett volna szabad a folyosókon kószálni, és az őrseget is kevésbé lehetett volna éber.

A fedélzeti hangszórók jelezték a ciklus végét, de ő még egy kicsit várt, mielőtt elhagyta szállását. Nem érzett sem félelmet, sem örömet, ami neki is meglepő volt. Attól a pillanattól, hogy meghozta a döntését, egy pillanatra sem habozott.

Felvett egy vékony, finom anyagú, kényelmes tunikát bő nyakrésszel. Lábára szandált húzott, amelyet egy mozdulattal le lehetett rúgni, tehát egy kicsit lazábbat, ami korábban zavarta őt.

Kissé extravagánsan nézett ki, de teljes öltözék híján a hideg hatására kissé libabőrös lett. Viszont nagyon kevés ideje maradt volna átöltözni, és nem is akart később egyetlen decihynart sem pazarolni a pulóver és a nadrág levételére. A személyes csatlakozóit egy táskába rakta, hogy később a számára tökéletesen konfigurált interfészen keresztül együtt tudjon dolgozni a hálózattal. Ezzel egy kis időt nyerhetne, ami a tervek végrehajtásához szükséges volt. A belépőkulcsot az arcán lévő zacskóba csúsztatta – még ha valaki meg is akarna nézni, mi van a táskájá-

ban, biztosan nem végezne el testi motozást, amely megsértené a magánszféráját, és – bár Wqqa ebben nem volt biztos – külön engedélyt igényelne.

Indulás előtt magára nézett a kabinajtó belső oldalán lévő keskeny tükörben.

Azt látta, amit mindig látott: egy átlagosnál szebb, átlagos testalkatú quuyrta egyedet, akinek azonban a bozontos, jobbra hajló szakállcsápjai egyfajta pimaszságot, ugyanakkor a viszonylag nagy, tiszta, hibamentes szemfoltjai bájt kölcsönöztek, amely elcsábította a nőstényeket. Intenzíven morfondírozott a szándékain, hogy lássa, nem kelt-e ez benne elég erős érzelmeket a koponyaszemek színének megváltozásához. Szerencsére nem.

Eszébe jutott még egy óvintézkedés. Hát-rebb lépett az ajtótól, és a bőrére bőségesen dezodort permetezett, hogy megállítsa az érzelmi izzadást. Elégedetten indult a kijárat felé, de egy pillanat múlva rájött, hogy még mindig nem viszi magával mindazt, amit kellene.

Kivett egy kis dobozt az íróasztal fiókjából, abból egy díszes monoklit az éjjellátó jobb szeméhez, édesanyja legértékesebb emlékét és az egyetlen érzelmi értékű tárgyat, amelyet magával hozott erre az útra.

Ez nyugtalanította őt. Elfelejtette a dezodorját és a monokliját is. Mi más maradhatott még ki a tervéből, amely egy pillanattal ezelőtt még olyan precíznek tűnt? Gondolatban átismételte az összes lépést, és néhány pontban újra felsorolta az alternatív forgatókönyveket arra az esetre, ha a legegyszerűbb megoldás nem válna be. Minden passzolt.

Igen, most készen állt.

További habozás nélkül, anélkül, hogy akár csak még egy pillantást is vetett volna arra a helyre, ahol annyi időt töltött, és ahová valószínűleg soha többé nem tér visz-

sza, elhagyta a kabinját. Nem a legrövidebb utat választotta, hanem azt, amelyik a rekreációs területen keresztül vezetett, mert így mindig mondhatta volna, hogy edzeni megy. A pihenő modult és a dokkokat csak kis távolság választotta el. Ahogy sejtette is, az éjjeli órákban elhanyagolható volt a forgalom a folyosókon. Alig néhány quuyrtával találkozott.

Aztán befordult az egyik oldalsó folyosóra, és beszállt a fedélzetek közötti liftbe.

Egy decihynar és tizenkét szint után az ajtó kinyílt, és ő ott állt a 3. *Qqnywah Professzor-Tábornok* szuperugró dokkolórészéhez vezető folyosón. Wqqa kinyitotta az első zsilipet a külső panelen. Csak egy átjáró vezetett a kikötőhelyekhez, az utolsó kapu, amely dekompresszió esetén a hajót védte, és általában nyitva volt. Wqqa egy kis helyiségben találta magát. A falait több képernyő borította, amelyek a kikötőben zajló tevékenységekről nyújtottak naprakész információkat. Ide bárki bemehetett, hogy megnézze, mi történik a leszállópályákon, elbúcsúzzon a pilótáktól, vagy megvárja az érkezésüket.

A helyiségből három mozgójárdás folyosó ágazott el, amelyek most szunnyadtak, és úgy várták az utasokat, mint egy nőstény a maga adag kényeztetését. Az alacsony és szűk alagutakban az utasok egymás mögött állhattak a mozgószalagon. Mindegyik egy másik indítóálláshoz vezetett, és az azokat elválasztó falakat úgy tervezték, hogy az egyik dokk meghibásodása esetén is biztosítsák a leválasztásukat.

Wqqa megnézte a képernyőket. Az egyik leszállópályán éppen egy harci szonda futott be, amelyet javításra hoztak, míg a másikon egy ugrógép műszaki ellenőrzése zajlott, így elég nagy volt a nyüzsgés. De nem oda készült. Rálépett a harmadik dokkhoz vezető járdára, mire a mozgószalag felébredt ↪

álmából, és elégedett, halk dorombolással mozgásba lendült. A következő zsiliphez vitte az utast, Wqqa pedig nem vesztegette az időt – kivette a táskából az interfészeket, és a koponyájához csatolta azokat. Kiköpte az azonosítókártyáját, megtörölte az ujján, majd újra a bőrén.

A következő kapu ugyanolyan keskeny volt, mint a folyosó a járdával. Wqqa behelyezte a kártyát az olvasóba, és beírta a kódjait.

Kezdődik.

Most.

Megfelelő jogosultsággal rendelkezett ahhoz, hogy itt legyen, és a személyes jelszó használata sem fog beriasztani. Hacsak – és ezt a lehetőséget is meg kellett volna fontolni – a státusza miatt nem áll különleges megfigyelés alatt a biztonsági szolgálatok, vagy akár csak nagybátyja-nagyapja részéről.

Talán éppen ebben a pillanatban, valahol messze, a szolgálati fedélzeteken, a parancsnokságon vagy JerQlo kabinjában megszólalnak az első riasztások.

De talán mégsem, talán még van ideje a nyugodt cselekvésre.

Inkább nem ellenőrizte. Ruganyos léptekkel belépett a zsilip mögötti vezérlőhelyiségbe. Az ügyeltesek várták a vendéget, mert tudták, hogy valaki aktiválta a járdát.

– Tűz-Wqqa – mutatkozott be, bár mindketten tudták a nevét.

– Mi hozott ide? – kérdezte a műszakvezető, egy alacsony, köpcös technikus a Víz Testvériségtől, amint azt az egyenruháján lévő jelvények is jelezték.

– Küldetést kaptam. – Wqqa elhúzta a beszélgetést, hogy néhány lépést tegyen a helyiségben, és a legkényelmesebb ponton álljon meg.

– Nincs semmi az időbeosztásban. – Mindkét szakdolgozó szeme kissé elhomá-

lyosult a meglepetéstől. – Nem kaptunk semmit...

– Tudom – mondta Wqqa, azután kirángatta a táskájából a vakító fényt, elsötétítette a szemét, és megnyomta a gombot. – És elnézést.

Vinnyogtak a fájdalomtól, hirtelen megvakultak, és a rémületüket csak fokozta az a tény, hogy nem értették, mi is történik valójában. Rutinműszakra jöttek ide, ugyanúgy, mint tegnap, tegnapelőtt és az utazás kezdete óta minden alkalommal. Ez még a szokottnál is unalmasabbnak ígérkezett, mivel a hangárjuk nem szerepelt a repülési ütemtervben. Az idő egyhangúan telt, csupán rendszerellenőrzésekkel és jelentéktelen témákról folytatott beszélgetésekkel telítve, de mi újat hallhatsz még egy társadtól, akivel már több tucat ilyen ügyeletet töltöttél együtt?

És hirtelen ez a villanás, ami fájdalomcunamit okozott, és ez a meg nem értés.

– Teeeeee... – nyögte rekedt hangon a fiatalabb, mivel a műszakvezető csak hempergett a padlón, és jajgatott. Lábaik a levegőben vonaglottak, szörnyű táncot lejtve a félelemtől, bőrük pedig a szenvedéstől gőzölgött.

Wqqa nem várt; most nem maradt rá ideje.

Óvatosan, hogy ne érjen a földön vonagló átmenetileg megvakult ügyeltesekhez, eljutott a vezérlőpultig, becsatolta az implantátumot, és beírta az engedélyezési kódjait. Azután betöltött minden rendszerterhelő kacsatot, amit az utóbbi napokban gyanú-keltés nélkül össze tudott gyűjteni. Játékok, zenei előadások, kommunikációs csomagok. Bármilyen, ami túlterhelheti a vezérlő helyi memóriáját, késleltetve az adásokat és a reakciókat.

Egy újabb ajtó nyílt ki előtte, mely egyesesen a kikötői álláshoz vezetett, ahol az egyik úrsikló éppen életre kelt.

Tudta, hogy az információt már továbbították a repülésirányító központnak, hogy hamarosan elindul a hitelesítési eljárás. Sok minden függött attól, hogy milyen hosszú lesz az a „hamarosan”.

Beugrott az öltözőbe, és letépte magáról a tunikáját. Lerúgta a lábáról a szandált. Kinyitotta a tucatnyi átlátszó műanyag ajtó egyikét, ezeken a méretének megfelelő kódok voltak feltüntetve. Fürgé mozdulattal felhúzta a kezeslábast. Nem ő volt a bajnok ebben, de nem is repült gyakran. Viszont volt pilótaengedélye. Elvégezte a szokásos tanfolyamot, ahol gyakorolta az űrhajó hirtelen nyomásvesztésével járó vészhelyzeteket és az űrruha gyors felvételét, így az izom-émlékezete beindult. Csak a jobb hátsó lába akadt el egy kicsit. Igazából egész jól ment.

A sisakját igazgatva futott a leszállópályán.

Ott várt a felszállásra felkészült űrsikló, ott nyílnak meg majd a hatalmas dokkolókapuk, ott kezdődik élete utolsó útja.

Ebben a pillanatban árulja el az útítársait, szegi meg felettesei parancsait, és felbecsülhetetlen értékű felszerelést kockáztat. Még ha élve tér is vissza, és még ha büntetőtelepen bűnhődik majd a tetteiért, örökre kitaszított marad. De ezt meg kell tennie, hogy visszaszerezze azt az örökségét, hogy az édesapja-fivére visszaszerezze jogos helyét a generációk emlékezetében. Így egyszerűen megismétli a tettét, és ellopja az űrhajót.

Mert végül is mindig a megbecsülésről van szó.

Más quuyrták megbecsüléséről Wqqtá felé. Vagy az övéről saját maga felé. Civilizációjának legfontosabb kulturális kódjáról, amelyet még ő sem tudott megtörni, minden távolságtartásával, megcsömörlött hozzáállásával és cinizmusával együtt.

Tulajdonképpen nem volt más választása.

A fülhallgatóban máris meglepett hangok harsantak. Riasztásokat jelentettek be, kérdéseket tettek fel, válaszokat követeltek.

De ő nem foglalkozott velük. Beszaladt az űrsikló nyitott garatjába. Start.

10.

A két nap látványa kitöltötte a képernyőket, két narancsszínben úszó, pulzálóan ragyogó tárcsa. Szertefoszlottak már a távoli, pontoszerű csillagok által kijelölt éles vonalak, Wqqtá nem tudott, de nem is akart mást nézni, csak ezt a fizika törvényeinek fittyet hányó képet.

Előjött a régi, idegi alapú rángása, az arccsápjai túlságosan megfeszültek, ezért a fejbőre is viszketni kezdett. De nem izgatta magát emiatt, elmerült a jelenség megfigyelésében és a műszerektől érkező adatok ellenőrzésében. Nem félt. S akkor mi van, ha elpusztulhat? Mi a jelentősége egy ismeretlen fenyegetés jelenlétének? Mivel tudja az űr még inkább megrémíteni, mint lenyűgözni?

Tudós volt, és most, életében először, ezt ennyire tisztán látta. Hirtelen mindkét szíve mélyéről, az érzékszerv-mirigyéből, az agytövből olyan alapindulatok törtek elő, amelyek évekig rejtőztek a hivatalos cinizmus leple alatt.

Tudós lett, mert a családi hagyomány is így kívánta, aligha képzelhetett volna el más pályát, fiatalkorában pedig túl gyenge volt ahhoz, hogy szembeszálljon a társadalmi szabályokkal. Pontosan ezt gondolta magáról, így mutatkozott be barátainak és az újonnan megismert nőstényeknek. Talán ez vonzotta őket a mérsékelten attraktív quuyrta felé, akire ránehezdedtek az édesapja-nagybátyja tettei, és emellett egyáltalán nem volt tehetős.

